

Γεωργία Γαλανοπούλου

Το αγόρι που ζωγράφιζε πουλιά

Συλλογή
σπουργυτάκια

ΣΥΛΟΓΗ ΣΠΟΥΡΓΙΤΑΚΙΑ

To αγόρι που ζωγράφιζε πουλιά

ΓΕΩΡΓΙΑ ΓΑΛΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

Το αγόρι που ζωγράφιζε πουλιά

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ
ΕΚΤΟΡΑΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΣΠΟΥΡΓΙΤΑΚΙΑ

Θέση υπογραφής δικαιούχου δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας,
εφόσον αυτή προβλέπεται από τη σύμβαση.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως όνει γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοαντιπώση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και για νέους
Συλλογή Σπουργιτάκια – 87

Γεωργία Γαλανοπούλου, *Το αγόρι που ζωγράφιζε πουλιά*

Εικονογράφηση: Έκτορας Αποστολόπουλος

Διορθώσεις: Φωτεινή Τσουκλείδου

DTP: Παναγιώτης Καπένης

Μοντάζ: Παναγιώτης Σαράτσης

Copyright © για την εικονογράφηση Σ. Πατάκης ΑΕ (Εκδόσεις Πατάκη), 2006

Copyright © Σ. Πατάκης ΑΕ (Εκδόσεις Πατάκη), Γεωργία Γαλανοπούλου, 2005

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Μάρτιος 2007

KET 5111 KEP 182/07

ISBN 978-960-16-2179-1

ΒΑΛΤΕΤΣΙΟΥ 14, 106 80 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.36.50.000, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΝΕΑ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ 122, 563 34 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ,

ΤΗΛ.: 2310.70.67.15, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Tου Χρήστου και της Ερατώς

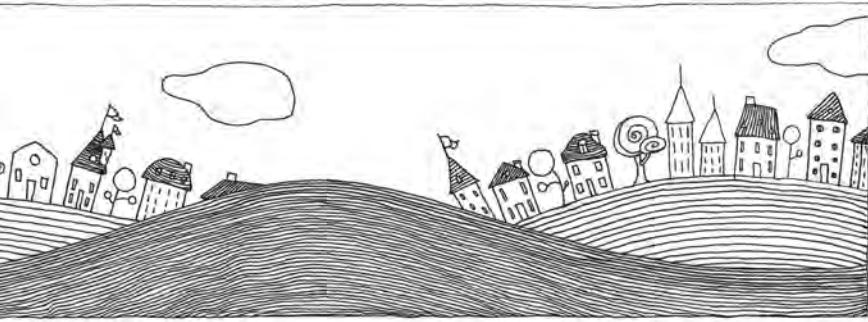

Σ' ΕΚΕΙΝΗ ΤΗ ΜΕΓΑΛΗ και την πλούσια χώρα, τη χώρα που έκανε τους μεγάλους να ονειρεύονται και τα παιδιά ολημερίς να παίζουν, κυβερνούσε ένας πανίσχυρος και πάνσοφος αυτοκράτορας. Κι ήτανε τόσο μεγάλη η δύναμή του, που αν δεν είχε άλλη τόση σύνεση για να τη συγκρατήσει, τον κόσμο όλο αν ήθελε θα γκρέμιζε και μέσα σ' ένα χρόνο θα ξανάχτιζε. Γι' αυτή τη σύνεσή του τον σέβονταν και τον θαύμαζαν όλου του κόσμου οι λαοί. Τον ίδιο δεν τον είχαν δει ποτέ. Γνώριζαν όμως τη μορφή του απ' τα πορτρέτα του, εκείνα τα καταπληκτικά πορτρέτα ζωγραφισμένα σε καμβά. Κουράστηκε πολύ ο αυτοκράτορας ώσπου να βρει έναν καλό ζωγράφο να του τα ζωγραφίζει. Όταν τον βρήκε,

του έχτισε ένα όμορφο σπιτάκι στην άκρη της αυτοκρατορικής πόλης, για να τον έχει κοντά του κάθε φορά που χρειαζόταν ένα καινούριο πορτρέτο. Σ' αυτό το όμορφο σπιτάκι μεγάλωνε ο ζωγράφος το παιδί του –μόνος του, γιατί η γυναίκα του είχε πεθάνει πολύ νέα–, φροντίζοντάς το και διδάσκοντάς το. Ήταν ένα αγόρι πανέξυπνο και χαμογελαστό. Κι ήθελε τόσο πολύ να γίνει κι αυτό ζωγράφος!

Ήταν πολύ μικρό ακόμη το αγόρι, όταν ο πατέρας του άρχισε να το καθοδηγεί στα μυστικά που έκρυβε μέσα της κάθε ευθεία και κάθε καμπύλη γραμμή. Σιγά και υπομονετικά του δίδασκε πώς και που να βρίσκει τα χρώματα, πώς ανακατεύοντάς τα να φτιάχνει μεγαλύτερες ποικιλίες χρωμάτων και πώς να διαλέγει καθένα απ' αυτά ανάλογα με την περίσταση.

«Στα μάτια κρύβεται όλη η αλήθεια» έλεγε εμπιστευτικά ο ζωγράφος στο παιδί του. «Εκεί πρέπει να την αναζητάς. Αν δεν μπορέσεις να τη βρεις, η ζωγραφιά θα βγει ψεύτικη, χωρίς αξία».

Το αγόρι ξεκίνησε ζωγραφίζοντας πουλιά. Γιατί, καθώς έλεγε ο καλός πατέρας του, απ' όλα τα πλάσματα του κόσμου, τα πουλιά ήταν εκείνα που έφτιαξε πρώτα ο Θεός. Τα παρατηρούσε με θαυμασμό καθώς ξαπόσταιναν στις φυλλωσιές κι έπειτα, με υπομονή, αποτύπωνε στον καμβά του όλη την αλήθεια που βρισκόταν στην έκφραση των ματιών τους. Δεν ήταν λοιπόν καλά καλά οκτώ χρονών ο γιος του καλλιτέχνη και ζωγράφιζε κάθε είδους πουλιά. Μικρά, μεγάλα, πολύχρωμα, χαρούμενα, έξυπνα, λυπημένα, τρομαγμένα, περήφανα, αγέρωχα πουλιά. Και τα ζωγράφιζε τόσο αληθινά, που

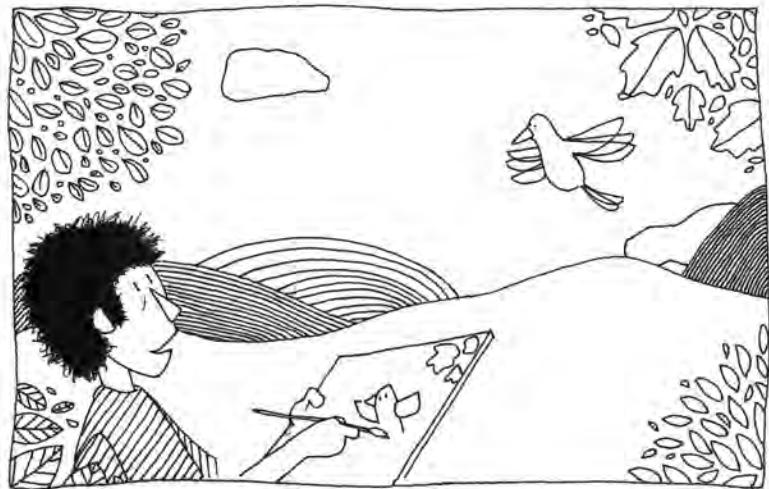
όλοι όσοι τα έβλεπαν πίστευαν ότι λίγο ακόμη και θα ζωντάνευαν και θα γύριζαν πίσω στη φύση.

Όταν το αγόρι έγινε εννιά χρονών, ο πατέρας του το φώναξε κοντά του και του είπε: «Παιδί μου, ήρθε πια η ώρα να ζωγραφίσεις κι άλλα πράγματα». Και παίρνοντάς το μαζί του σε μακρινούς περιπάτους στη φύση, άρχισε να του δείχνει τα περήφανα βουνά, τα βαθυπράσινα δάση, τις μελαγχολικές λίμνες, τα βιαστικά ποτάμια, την αφρισμένη θάλασσα, τις βοτσαλένιες παραλίες, τα ταπεινά αγριολούλουδα, τον ολάνθιστο κάμπο.

«Δες τον κάμπο πώς λάμπει στο φως του ήλιου» έλεγε στο παιδί του με χαμόγελο. «Δες καλά πρώτα και μετά ζωγραφίζεις» το συμβούλευε.

Και το παιδί, αφού διάλεγε τα κατάλληλα χρώματα και πινέλα, ξεκινούσε να ζωγραφίσει τον κάμπο. Όταν όμως ο πατέρας του απομακρυνόταν, αφήνοντάς το μόνο του να συνεχίσει, το αγόρι παρασυρόταν κι αντί να γεμίσει τον κάμπο με λουλούδια, τον γέμιζε πουλιά. Μικρά πουλιά, μεγάλα πουλιά, πολύχρωμα πουλιά. Έτσι γινόταν κάθε φορά. Άλλιώς ξεκινούσε η ζωγραφιά του κι αλλιώς κατέληγε.

Και τι δεν έκανε ο καημένος ο πατέρας να διδά-

ξει το γιο του, ότι ένας καλός ζωγράφος πρέπει να μπορεί να ζωγραφίζει οτιδήποτε του ζητηθεί, όχι μόνο πουλιά. Του κάκου όμως. Το αγόρι πάντα ξέφευγε από το θέμα και ζωγράφιζε αυτό που ήθελε. Πουλιά, πουλιά, πουλιά. Έγινε δώδεκα χρονών λοιπόν ο γιος του καλλιτέχνη και μόνο πουλιά ζωγράφιζε. Τα πιο αληθινά, τα πιο εκφραστικά πουλιά του κόσμου.

Μια νύχτα, ο πατέρας του αρρώστησε βαριά. Βλέποντας πως το τέλος του πλησίαζε, κάλεσε δίπλα στο κρεβάτι του το γιο του για να του δώσει την ευ-

χή του. «Παιδί μου», του είπε, «δεν έχω περιουσία να σ' αφήσω. Έκανα ότι μπορούσα να σου μάθω αυτό που ήξερα καλύτερα. Την τέχνη μου. Μ' αυτή θα βγεις στο δρόμο της ζωής. Κι αν είσαι καλός, μπορεί μια μέρα να γίνεις σπουδαίος». Έτσι είπε στο μοναχογιό του ο ζωγράφος κι αποχαιρέτησε αυτόν τον κόσμο.

Ο αυτοκράτορας στενοχωρήθηκε πολύ που έχασε τον καλλιτέχνη του. Και τώρα που χρειαζόταν ένα ολοκαίνουριο πορτρέτο, ποιος θα το ζωγράφιζε;

«Στείλε αμέσως να φέρουν το αγόρι!» διέταξε τον υπασπιστή του.

«Μα, μεγαλειότατε, το αγόρι δεν ξέρει από πορτρέτα. Μόνο πουλιά ζωγραφίζει», δίστασε εκείνος.

«Καιρός να μάθει!» επέμενε ο αυτοκράτορας. «Φώναξέ μου τώρα το αγόρι!» Κι έφυγε τρέχοντας ο υπασπιστής να εκτελέσει την εντολή του.

Στη άκρη της αυτοκρατορικής πόλης, έξω από το όμορφο σπιτάκι με τον κήπο και τα λουλούδια, στεκόταν το αγόρι μπροστά από το καβαλέτο του και ζωγράφιζε. Ζωγράφιζε ερωδιούς.

«Πάλι πουλιά ζωγραφίζεις, εσύ; Μάθε λοιπόν να φτιάχνεις και τίποτ' άλλο!» σχολίασε ο υπασπιστής

λαχανιασμένος. Κι αφού σταμάτησε λίγο να ξαποστάσει, διέταξε το παιδί. «Έλα μαζί μου γρήγορα στα ανάκτορα, γιατί ο αυτοκράτορας θέλει να ζωγραφίσεις το πορτρέτο του».

Ανακουφισμένο το αγόρι, σήκωσε το κεφάλι ψηλά και κοίταξε τον ήλιο. Ήταν τόσο λαμπρός όσο ποτέ άλλοτε, μόνο που τούτη τη φορά δε θάμπωνε, δεν τύφλωνε το φως του. Στον αστραφτερό του δίσκο, ένα γαλήνιο πρόσωπο καθρεφτιζόταν ευτυχισμένο.

«Γέροντα!» φώναξε το παιδί αναγνωρίζοντας τον ασπρομάλλη γέροντά του.

Έλαμψε το χαμόγελο του γέροντα κι απλώθηκε πλατύ στον ουρανό. Ύστερα άρχισε να χαμηλώνει, να χαιδεύει τον κόσμο με τις αχτίδες του και να ψιθυρίζει:

«Στη στέγη, πάνω στη στέγη!» Και το αγόρι γύρισε και κοίταξε τη μαρμάρινη κατάλευκη στέγη των ανακτόρων. Κι εκεί, στην πιο ψηλή κορυφή της, στέκονταν πλάι πλάι και λιαζόντουσαν δυο γιγάντιοι και όμορφοι αïτοί. Δυο αïτοί ολοζώντανοι, μονιασμένοι και ταιριασμένοι.

«Αλήθεια είναι αυτό που βλέπω ή της φαντασίας μου;» αναστέναξε το αγόρι.

«Σσσςς!» απάντησε ψιθυριστά ο ήλιος. «Αλήθεια είναι αυτό που δε χρειάζεται απόδειξη!»

Κι αφού φώτισε τα πρόσωπα των παιδιών, που είχαν και πάλι γεμίσει από χαμόγελα, ανέβηκε ψηλά

στον ουρανό και συνέχισε το ταξίδι του προς τη δύση.

Οι μέρες που ακολούθησαν ήταν ευτυχισμένες και ειρηνικές. Ο αυτοκράτορας ξανάχτισε ό,τι είχε γκρεμίσει και κυβέρνησε τη χώρα του με δικαιοσύνη και σύνεση ως τα βαθιά του γηρατειά. Οι πρεσβευτές του ταξίδεψαν με τα πορτρέτα του σ' όλες τις γωνιές της Γης και σύναψαν ειρήνη μ' όλους τους λαούς. Το αγόρι μεγάλωσε κι έγινε σπουδαίος καλλιτέχνης. Όμως, για όλους εκείνους που ήξεραν την ιστορία του, έμεινε πάντα το αγόρι που ζωγράφιζε πουλιά.

Η ΓΕΩΡΓΙΑ ΓΑΛΑΝΟΠΟΥΛΟΥ γεννήθηκε στην Καλαμάτα κι εκεί έζησε τα μαθητικά της χρόνια. Μετά το σχολείο, ταξίδεψε στην Αμερική όπου σπούδασε με υποτροφία στο Scripps College και πήρε το πρώτο της πτυχίο στη συγκριτική λογοτεχνία. Αμέσως μετά έκανε μεταπτυχιακές σπουδές στο Columbia University, στο University of California, Los Angeles και στο University of Southern California με ειδίκευση στις κλασικές σπουδές και στη λογοτεχνία του Ευρωπαϊκού Μεσαίωνα. Σπούδασε κοντά σε καταπληκτικούς δασκάλους: τη Νόρμα Γκούντριτς, τον Χάρυ Κάρολ, τον Μισέλ Ριφατέρ, τον Μοσέ Λαζάρ και άλλους πιολούς. Οι γνώσεις που αποκόμισε μέσα από τη διδασκαλία τους ήταν για εκείνη ανεκτίμητες, όπως ανεκτίμητες ήταν και οι εμπειρίες μέσα από τη μελέτη των μεγάλων στοχαστών της παγκόσμιας λογοτεχνίας. Σήμερα ζει και εργάζεται στην Αθήνα, εξακολουθεί να διαβάζει λογοτεχνία και κάπου κάπου γράφει ιστορίες για παιδιά.

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΓΑΛΑΝΟΠΟΥΛΟΥ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΤΑΚΗ

Η μαγική κάπα του Άλμπεριχ

Μπέογουλφ

Η Πριγκίπισσα Μπέρτα

Οι πέντε αδελφές (μετάφραση)

To Γράμμα του Ιάσονα, Εκδόσεις Παπαδόπουλος, 2001